

Δάσκαλος επί είκοσι πέντε συναπτά έτη (σήμερα του 34ου Δημοτικού Σχολείου Θεσσαλονίκης) ο Ισίδωρος Ζουργός έχει γράψει την τελευταία δεκαπενταετία έξι μυθιστορήματα που απλώθηκαν σε δύο χιλιάδες επα-

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΖΟΥΡΓΟΣ

Μαχόμενος εκπαιδευτικός και συγγραφέας, που έχει πουλήσει πάνω από 100.000 βιβλία

κόσιες σελίδες. Παράλληλα, μετρά περισσότερες από εκατό χιλιάδες πωλήσεις βιβλίων του, γεγονός που τον καθιστά έναν από τους πλέον ευπώλητους ανάμεσα στους λεγόμενους νέους συγγραφείς.

Ο δάσκαλος των μπεστ σέλερ

ΤΗΣ ΒΙΚΥΣ ΧΑΡΙΣΟΠΟΥΛΟΥ

«Οι αριθμοί είναι απλώς κερούλια που σε βοηθούν να πιαστείς. Μια πρώτη μορφή επιβεβαίωσης. Ο κόσμος ανταποκρίνεται αν οι συγγραφείς τού δίνουν πράγματα που τον συγκινούν», μου έλεγε πριν από τρία χρόνια ο Ισίδωρος Ζουργός, όταν η «Αηδονόπιτά» του είχε «ψήσει» ήδη 17.000 αντίτυπα, πέντε μόλις μήνες από την πρώτη έκδοσή της. Σήμερα, παρά την κρίση-λογοτεχνικής παραγωγής και πωλήσεων - τα «Ανεμώλια», το τελευταίο του (μη ιστορικό αυτή τη φορά) μυθιστόρημα ξεπέρασε τις 11.000 πωλήσεις δυο μόλις μήνες από την έκδοσή του.

Η ΑΡΧΗ. Γεννημένος στη Θεσσαλονίκη στις 6 Ιουνίου 1964, σπούδασε στην Παιδαγωγική Ακαδημία της Φλώρινας. Αναμετρείται για πρώτη φορά με τα κείμενα στα 1984 γράφοντας για τη στήλη «Τα Νέα της Ακαδημίας» στην τοπική εφημερίδα υπό την καθοδήγηση του καθηγητή του, λογοτέχνη Μίμη Σουλιώτη. Ακολουθεί ο Στρατός, διδασκαλική θητεία στην Κεφαλονιά και τη Λήμνο και επιστροφή στη Θεσσαλονίκη όπου ζει «Αναπνέοντας κιμωλία» (σύμφωνα με τον τίτλο συλλογικής έκδοσης κειμένων 14 εκπαιδευτικών το 1996 - Εκδ. Σαββάλας). «Εξετάσεις ή scripta manent», τιτλοφορεί το πρώτο του εκδοθέν (σε συλλογική εργασία) κείμενο ο δάσκαλος του 36ου τότε Δημοτικού Σχολείου Θεσσαλονίκης Ισίδωρος Ζουργός. «Πανελλήνιες, λοιπόν (σκέτο Πανελλήνιες χωρίς το εξετάσεις, έτσι ήταν το καϊδευτικό τους)», θυμόταν στο κείμενό του. «Πήγαινα στο σχολείο για τις Πανελλήνιες, διάβαζα μόνο για τις Πανελλήνιες, πήγαινα φροντιστήριο κι έκανα ιδιαίτερα μόνο για τις Πανελλήνιες. Διαμόρφωσα το δωμάτιο όπου έμενα κατάλληλο για διάβασμα εξετάσεων και κρέμασα στους τοίχους διάφορες επιγραφές, όπως: Οποιοσδήποτε σπέρνει δε θερίζει, Ξέχνα τη Λίτσα κι αγάπησε τη Κβαντομηχανική, κι άλλα τέτοια ευτράπελα». «Και ύστερα πάλι καινούργιες βαθμίδες και σκαλοπάτια, εξετάσεις, μεταφορές, περίοδοι, πτυχιακά και πάει λέγοντας. Και όταν όλα μα τελείωσαν, δεν άνοιξα ποτέ μα κανένα βιβλίο», έγραφε. «Ποιος ο λόγος; Δε μου ζητάει κανείς να γράψω κάτι σ' ένα κομμάτι χαρτί. Μόνο απτήσεις (με ένα στίλο). Ξεκρίσα όμως τέσσερα καλά στίλο για την κόρη μου, όταν έρθει η ώρα...». «Διαβάζετε ακόμα και τις οδηγίες χρήσης των απορρυπαντικών», συμβουλεύει σήμερα τους μεγάλους. Στους μαθητές του προτιμά απλώς να δι-

ΕΙΠΕ

Πρέπει να ξαναγαπήσουμε τις λέξεις, για να μπορέσουμε κάποτε να τις καρφώσουμε ξανά

ΕΙΠΑΝ ΓΙ' ΑΥΤΟΝ

Αν με τον Τσίρκα το ελληνικό μυθιστόρημα έκανε άλμα πέρα από τον Βενέζη, τον Μυριβήλη, τον Καραγάτση, τώρα με τον Ζουργό είναι κιόλας διακριτή η απόσταση πέρα κι από τον Τσίρκα

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΡΑΣ

Ο Ζουργός γεμίζει 597 σελίδες αυτή τη φορά εγκαταβυθιζόμενος στη βαθύτερη ιστορία στα χρόνια στα οποία ξεκινούν οι υπόνοιες περί εθνικιστικών εξάρσεων. «Πάντα υπήρχε τάση εξιδανίκευσης του παρελθόντος σε σχέση νοήματος με το σήμερα. Τον 19ο αιώνα υπήρχε νοηματοδότηση της ζωής. Εκείνες οι εποχές ήταν λιγότερο επώδυνες υπαρξιακά. Σήμερα, κάτι πρέπει να βρούμε για να συντηρούμαστε. Αυτή η πορεία υπαρξιακού ιλίγγου και ζόφου όλων μας έχει την Ιστορία ως αφορμή» λέει στα «NEA». Αρνείται κατηγορηματικά το απολιτικό που του καταλογίζουν. Δπλώνει πως θεωρεί παγίδα τον εγκλωβισμό της λογοτεχνίας στην επικαιρότητα. Όσο για το πολιτικό στοιχείο; Ισχυρίζεται πως υπάρχει με τον χαρακτήρα της ταξικής ανισότητας. «Οι ήρωές μου βρίσκονται εγκλωβισμένοι στη οκιά της ταξικής τους μοίρας. Κάνεις δεν κατάφερε να ξεφύγει από την ταξική του μοίρα» («ΤΑ ΝΕΑ», 2008). «Είμαι της γενιάς των κομπάρσων. Ούτε ήρωες, ούτε αντιήρωες. Σ' όλους τους τομείς. Είμαι περισσότερο θλιμμένος και λιγότερο αγανακτισμένος» μου έλεγε πρόσφατα. «Πριν από την οικονομική κρίση μ' ενοχλούσε η ηθική και αισθητική κατάρρευση. Βιάσαμε ως γενιά πολλές εγκατακρημνίσεις ζώντας σε κοινωνίες χωρίς αξιολογικούς μηχανισμούς. Τώρα ξυπνήσαμε. Ίσως είναι μια ευκαιρία να ενπλιωθούμε». «Για τον Ζουργό δεν είναι το ιστορικό συμβάν που καθορίζει την εσωτερική εξέλιξη των ηρώων του, αλλά αντιθέτως είναι το άτομο που αναζητά τον εαυτό του μέσα σε μια εποχή κι έναν τόπο», γράφει γι' αυτόν ο Μάνος Κοντολέων στο περιοδικό «Εντευκτήριο».

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ. Αυτό ακριβώς κάνουν και οι ήρωές του, σύγχρονοι πενηντάρηδες, στο μοναδικό σύγχρονο και μη ιστορικό του μυθιστόρημα, τα «Ανεμώλια», που σαρώνει ήδη σε πωλήσεις (ξεπέρασε τις 6 εκδόσεις σε δυο μήνες) και δεν ήρθε ακόμη καλοκαίρι και η ανάγνωση στην παραλία, σαν αυτές στις οποίες κινούνται οι πέντε ομηρικοί του ήρωες με το ιστοπλοϊκό τους. Το έλεγε άλλωστε και πριν να το γράψει: «Θέλω να αναζητήσω τους ανθρώπους τού σήμερα όταν κλείνουν οι ηλεκτρικές συσκευές. Το φανταστικάτε ποτέ». Το φαντάστηκε πάντως ο ευφάνταστος λεξιλόγος δάσκαλος Ισίδωρος Ζουργός με τα ομηρικά «Ανεμώλια» του - τα λόγια του ανέμου, τα μάτια, τα ανέφελια που αρθρώνουν οι νεοέλληνες πρωταγωνιστές του. «Αρσενικά απελπισμένοι», υπαρξιακά μηδενισμένοι, πολιτικά καταργημένοι και εκδοτικά πρωταθλητές.

δάσκει τη φιλαγνωση. «Τους διδάσκω να μυρίζουν τα βιβλία, να τα αγγίζουν, να τα έχουν προσκεφάλι». Στην πρώτη παρουσίαση του βιβλίου «Σκιά της πεταλούδας» σε βιβλιοπωλείο της Θεσσαλονίκης δεκάδες μαθητές του έκαναν κερκίδα. Φώναζαν, έτρεχαν ανάμεσα σε βιβλία και βιβλιόφιλους. Στα 1995 έχει ήδη γράψει και εκδώσει (Νέα Σύνορα - Α. Λιβάνη) το πρώτο του μυθιστόρημα υπό τον τίτλο «Φράουστ». Το 2000 εκδίδονται τα «Αποσπάσματα από το βιβλίο του Ωκεανού» και ακολουθεί το 2002 «Η ψίχα εκείνου του καλοκαιριού». «Έπος της παιδικής ηλικίας» το χαρακτηρίζει ο ίδιος

και το βιβλίο, εννέα χρόνια από την πρώτη του έντυπη έκδοση, κυκλοφορεί τώρα και σε e-book από τις εκδόσεις Πατάκη. Το 2005 έρχεται η «Σκιά της πεταλούδας», ένα ογκώδες (693 σελίδες) ιστορικό μυθιστόρημα, που μέρος του εκτυλίσσεται στη Μακεδονία των αρχών του 20ού αιώνα. «Ο Ζουργός είναι συμμαθητής μου. Κανονικός άνθρωπος. Δάσκαλος, ακομμάτιστος, της μεταπολιτευτικής γενιάς, ούτε ήρωας με συνδικαλιστικά και αγωνιστικά εύσημα, ούτε σε κλίκες των απ' έξω. Στη σκιά της πεταλούδας μεγαλωμένος» μου 'λεγε φίλος Θεσσαλονικιός, που μετρούσε τις νύχτες του στην πόλη σελίδα - σε-

λίδα με τη «Σκιά της πεταλούδας» του συμμαθητή του. Ήταν η ίδια περίοδος που το Διαδικτυο είχε γεμίσει με άκρως επαινετικά σχόλια για τον λυρισμό της γραφής, τη γνώση της ιστορίας, τα καλογολογικά στοιχεία του κειμένου. Τότε ο Ζουργός έγραφε πως «οι νεκροί έγιναν χιλιάδες, έγιναν νιφάδες που πέφτοντας έλιωναν αθόρυβα». Ακολουθεί η «Αηδονόπιτα», με τον ιδιότυπο τίτλο, φράση των Ελλήνων του 19ου αιώνα, της ιστορικής εποχής που καταγράφει το βιβλίο και δπλώνει το ανέφικτο, το άπαστο ιδανικό της ομορφιάς, τη ραχοκοκαλιά των ονείρων και τη σχέση τους με το αδύναμο του ανθρώπου.